

Приключенията на

ДОКТОР ТМСЪН

И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ ЖИВОТНИТЕ

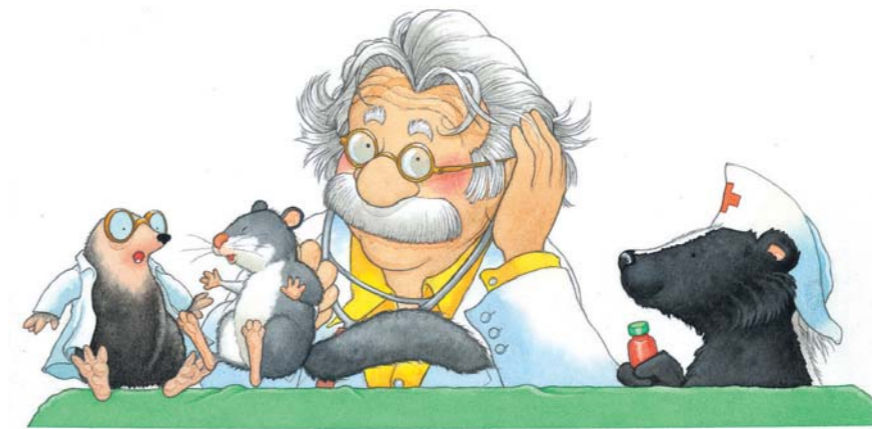
ЕДИН УМОРИТЕЛЕН ДЕН
И ДРУГИ ПРИКАЗКИ

Издателство „Фюм“

Един уморителен ден

– Леле! Какво става днес? – изуми се доктор Томсън. – Никога досега не съм имал толкова пациенти!

Това беше самата истина. Пред кабинета на доктора всяка сутрин имаше опашка от горски животни с най-различни болестки, защото само той разбираше езика на животните и само той можеше да ги излекува. Тази сутрин обаче опашката беше огромна. През последните дни валиха проливни гъжгове и затова пациентите бяха много повече от обичайното.

– Моля ви, моля ви, пазете ред! – изкряска папагалът Фред, който беше секретар на доктора и обичаше да си придава важност. – Наредете се на опашка и не се бутайте!

Доктор Томсън огледа още веднъж животните, които чакаха пред вратата.

– Е, кой от какво се оплаква? Нека видя с какво ще си имаме работа днес... Мгааа... Настинка, болен зъб, съмнение за счупена лапа, ревматични болки заради влагата...

Една досадна гостенка

Късно вечерта някой затрона по вратата: Чук, чук, чук!

– Кои ли е по това време? – зачудиха се животните.

Доктор Томсън отиде да отвори.

– Извинявайте много за безпокойството, знам, че е късно, аз съм Клементина, прелитаща гъска, и съм тръгнала на юг, където, то се знае, е по-топло. Снощи се изгубих по време на бурята, нямате представа какъв вятър беше! Обърках посоката. Може ли да ми

покажете накъде да летя? И случайно да имате нещо за ядене? Много съм уморена и съм много гладна...

Поканиха гостенката в кухнята и таралежът Рик веднага застана до печката. Всички обградиха гъската с внимание и тя започна да разказва за своите дълги пътешествия.

Разказваше, разказваше, разказваше... Говореше, говореше, говореше... Говореше прекалено много! И като я слушаха известно време с интерес, след това известно време от учтивост, на всички им писна и започнаха да се измъкват един по един.

– Извинете, че ви напускам, но трябва да проверя дали кабинетът е погреден – каза скунксът Фру Фру.

– Чакай, ще ти помогна – скочи лисицата Аби.

– Сигурна ли си, че не е по-добре да заминеш още тази вечер? – попита безцеремонно папагалът Фред, който вече не можеше да издържи крякането на досадната гъска.

Най-рядкото животно на света

– Пощааа! Поща, докторе! –
крещеше Фред, стиснал под
крилото си необикновен зелен
плик.

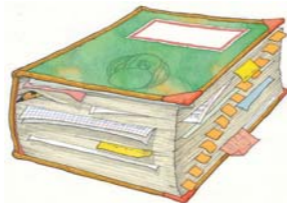
Наистина беше странен
този плик: не беше от хартия,
а от добре зашито голямо зелено
листо с надпис на неразбираем език.

– Много интересно! – възкликна доктор Томсън,
докато трескаво търсеше очилата си. – Писмото е
изпратено от едно ню.

– От едно... какво? – зяпнаха удивено животните.

– Ню. Ню е най-рядкото животно в света.

Не е описано в нито една книга, дори и в книгата на
доктор Злабо Злабонски. Ню живеят в най-гъстите
тропически гори на Америндия и излизат
от бърлогите си само на групи,
защото са много плашливи – обясни
докторът, който най-последно намери
очилата си и прочете писмото. –
Лоша работа! Малкото останали ню
са се разболели от розетина.

Болестта е рядка и много опасна – тялото се
покрива с големи розови петна, а за ню това е
сигурна смърт. С розовите петна те вече не могат
да се крият сред зеленината на гората и стават
лесна плячка за всички зверове.

Докторът разроши притеснено косата си и скочи.

– Нямаме време за губене! Фред, ти ще отмениш
всички прегледи. Ти, Елиът, приготви чантата с
инструментите и лекарствата, а ти, Фру Фру,
почни да товариш провизии
на „Летящият шаран“.

